

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.874 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 2 april 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 11 februari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, hem ter kennis gebracht op 3 maart 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 23 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CAMERLYNCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Syrische nationaliteit te zijn.

Op 3 februari 2003 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 6 maart 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen de voormelde beslissing van 6 maart 2003 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 15 april 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 15 april 2003 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 22 juni 2004 verwerpt de Raad van State het beroep bij arrest nr. 132.747.

Op 16 augustus 2004 en op 19 oktober 2004 dient verzoeker een tweede en derde asielaanvraag in. Deze worden beiden afgesloten met een beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken houdende de weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

Op 10 mei 2005 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in.

Op 21 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen de voormelde beslissing van 21 juni 2005 dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 6 december 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 6 december 2007 dient verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 11 april 2008 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 9827 de beslissing van de Commissaris-generaal waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 18 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

*in toepassing van **artikel 9bis** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

De advocaat van betrokkene beweert dat verzoeker zou vrijgesteld zijn van deze voorwaarde aangezien de asielprocedure van betrokkene nog hangende zou zijn op het moment van de indiening van de aanvraag conform art. 9bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de asielprocedure van betrokkene werd afgesloten bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 11.04.2008 (Arrest nr. 9827) en dat de aanvraag tot regularisatie werd ingediend op 18.04.2008; bijgevolg na afsluiting van de asielprocedure.

Ook het voorgelegde getuigschrift van verblijf van de gemeente Anderlecht vormt evenmin een identiteitsbewijs aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) duidelijk stelt dat het om een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel, of een identiteitskaart moet gaan.

Gezien deze aanvraag bijgevolg noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag niet vervuld.

(...)”

2. Rechtspleging

De procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn vooralsnog kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis, §1, 2de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing als datum van de regularisatieaanvraag nu eens de datum van 4 juni 2008 stelt en dan weer de datum van 18 april 2008. Hij stelt dat gewezen dient te worden op artikel 9bis, §1, 2de lid van de Vreemdelingenwet waarin wordt bepaald wanneer de voorwaarde, dat de vreemdeling over een identiteitsdocument dient te beschikken, niet van toepassing is.

Verzoeker geeft aan dat hij op 10 mei 2005 een asielaanvraag heeft ingediend, dat met betrekking tot deze aanvraag een arrest werd gewezen op 11 april 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat dit arrest hem werd betekend op 15 april 2008. Hij vervolgt dat een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts definitief wordt nadat de termijn waarbinnen een cassatieberoep kan worden ingesteld, verstreken is of nadat er een arrest gewezen werd met betrekking tot dit ingestelde beroep. Verzoeker stelt dat een cassatieberoep kan ingesteld worden binnen de dertig dagen te rekenen vanaf de betekening, wat inhoudt dat het kwestieuze arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gewezen op 11 april 2008 en betekend op 15 april 2008, definitief werd op 16 mei 2008.

Verzoeker poneert dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt te beschouwen als een gewone administratieve overheid, die beslissingen neemt die onmiddellijk na de uitspraak definitief zijn. Verzoeker is van mening dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een administratief rechtscollege is dat jurisdictionele beslissingen uitsprekt. Verzoeker verwijst enkel in referentie naar een arrest van de Raad van State. Hij vervolgt dat de uitspraken van een rechtscollege slechts definitief worden als de beroepstermijn verstreken is.

Verzoeker poneert dat zijn asielaanvraag op het ogenblik van het indienen van de regularisatieaanvraag niet definitief afgewezen was en de regularisatieaanvraag dus wel degelijk ontvankelijk was. Verder wijst verzoeker er nog op dat indien zijn regularisatieaanvraag ingediend was geworden op 4 juni 2008, er dan inderdaad een

identiteitsdocument had moeten worden voorgelegd. Verzoeker concludeert dat zijn regularisatieaanvraag echter werd ingediend op 18 april 2008.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of aan diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toegelaten cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoont dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2006-2007*, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag tot machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker van mening is dat hij zich in een situatie bevindt waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is, namelijk dat zijn asielaanvraag nog niet definitief afgewezen werd.

Verzoeker geeft in zijn verzoekschrift toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 11 april 2008 een arrest uitsprak met betrekking tot zijn asielaanvraag. Verzoeker beperkt zich tot de loutere bewering dat de asielprocedure pas definitief afgesloten is wanneer de termijn voor het indienen van een cassatieberoep is verstreken, of, indien cassatieberoep werd ingesteld, wanneer er een arrest gewezen is door de Raad van State. Het is duidelijk dat het instellen van cassatieberoep tegen een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de asielaanvraag wordt afgewezen geen schorsende werking heeft. Een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft vanaf de datum van uitspraak gezag van gewijsde, en verkrijgt kracht van gewijsde indien de termijn voor het instellen van cassatieberoep is verstreken of dit beroep werd afgewezen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is van de Dienst Vreemdelingenzaken dat zij de asielprocedure als beëindigd beschouwt vanaf het arrest aangaande de asielaanvraag van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bovendien blijkt uit de bewoordingen van de uitzonderingsbepaling van artikel 9bis met name "wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard" dat het cassatieberoep niet als een deel van de asielprocedure wordt aanzien. Hier anders over oordelen zou tot gevolg hebben dat de zinsnede "of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard" overbodig is. De wetgever heeft duidelijk een onderscheid willen maken tussen de beëindigde asielprocedure enerzijds en het hangende cassatieberoep anderzijds. Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij een toelaatbaar cassatie beroep heeft ingediend. Verzoeker toont niet aan dat er een verkeerde toepassing werd gemaakt van artikel 9bis, §1, lid 2 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing poneert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te beschouwen is als een gewone administratieve overheid, stelt de Raad vast dat de voorgaande argumentatie feitelijke grondslag mist, nu voorgaande stelling nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden.

Waar verzoeker stelt dat zijn regularisatieaanvraag werd ingediend op 18 april 2008, wijst de Raad erop dat de verwerende partij dat geenszins betwist, nu zij in de bestreden beslissing er zelf op wijst dat de aanvraag tot regularisatie werd ingediend op 18 april 2008 en nu zij ook ter gelegenheid van haar nota met opmerkingen (in de feiten uiteenzetting) te kennen geeft dat de regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op 18 april 2008 werd ingediend. Het feit echter dat de aanvraag reeds werd ingediend op 18 april 2008 doet geen afbreuk aan het reeds gestelde en aan het feit dat verzoekers

asielprocedure definitief werd afgewezen bij het arrest van 11 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Een schending van artikel 9bis, §1, 2de lid van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.